

λείψαντα καὶ δὴ ἀσήμεντα. Βάσεις ἀγαλμάτων ποιητῶν, οἷα μνημονεύει ὁ Παυσανίας, εὑρέθησαν ἱκαναί, ἀλλὰ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐλλείπουσιν. Οὕτως ἀνεκαλύφθη βάσεις φέρουσα ἐπιγραφήν: „Μένανδρος· Κηφισόδοτος καὶ Τιμαρχος ἐπόησαν“· ἀλλὰ ὁ ἐν τῷ Βατικανῷ ἀποκείμενος ἀνδριὰς τοῦ Με- νάνδρου, ὃν πρότερον ἐνόμιζον οἱ λόγιοι ἀπαχθέντα εἰς Ῥώμην ἐκ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου, ἀπεδείχθη ὡς μὴ προσ- αρμοζόμενος εἰς τὴν βᾶσιν ταύτην. Τοῦναντίον ἐν τῷ καλ- λίστῳ Λατερανῷ ἀνδριάντι τοῦ Σοφοκλέους κατέστησαν πι- θανὸν ὁ Benndorf καὶ Schoene ὅτι κεκτήμεθα ἀντίτυπον ἐν μαρμαρῷ τοῦ ἀγάλματος, ὅπερ ὁ Λυκούργος ἴδρυσεν τῷ

ποιητῇ ἐν τῷ θεάτρῳ· περιελάμβανε δὲ τὸ θεάτρον 30,000 θεα- τῶν. Ἐκατέρωθεν τῆς εἰσόδου εἰς τὸ θεάτρον ἴσταντο ἐν ἀρχαίοις χρόνοις, πιθανῶς ἤδη κατὰ τὴν πέμπτην ἑκατο- ταστηρίδα, οἱ χαλκοὶ ἀνδριάντες τοῦ Μιλτιάδου καὶ Θεμι- στοκλέους, ἔχοντες ἕκαστος παρ' ἑαυτοῦ καὶ Πέρσην αἰχμᾶ- λωτον. Ἴσως εἰς τῶν ἀνδριάντων τούτων εἶναι ὁ παρὰ τῷ Ἀνδοκίδῃ (περὶ μυστηρίων) „χαλκοῦς στρατηγός“, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐξήτει νὰ κρυφθῇ ὁ Διοκλείδης κατὰ τὴν νύκτα τῶν Ἑρμοκοπιδῶν ἰδὼν πολλοὺς ἀνθρώπους κατερχομένους ἐκ τοῦ Ὠδείου εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ θεάτρου.

(ἔπεται συνέχεια.)

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

Τότε ἐσταύρωσεν ἡ Μνησιδίκη τὰς χεῖρας καὶ ἰδοῦσα ἀτενῶς τὴν Ἀνδρομέδαν εἶπε σταθερᾷ τῇ φωνῇ:

— Ναί, τὸν λατρεύω καὶ τὸν ἀγαπῶ ὅσον οὐδὲνα ἄλλον ἐπὶ γῆς, καὶ αὐτὸς ἐπίσης με ἀγαπᾷ καὶ εἶνε μνηστήρ μου. Ἐὰν πρόκηται περὶ τοῦ καλοῦ του καὶ τῆς σωτηρίας του, ὦ εἰπέ μοί το, διότι εἶμαι πρόθυμος τὸ πᾶν νὰ πράξω διὰ νὰ τὸν βοηθήσω καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν ἀκόμη θυσιάσω, ἐὰν τοῦτο ἀπαιτῆται πρὸς σωτηρίαν του!

— Αἰ καλὰ — ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀνδρομέδα — δὲν ἤθελα νὰ ὑπάγω ἀπαξ ἔτι εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ μὴ παρεξηγηθῶ καὶ δώσω ἀφορμὴν νὰ εἴπωσιν, ὅτι διὰ τῆς βίας θέλω νὰ γίνω σῶμαίρα του. Ἐμαθα ὅμως ὅτι ἀπόψε σκοπεύουν εὐγενεῖς τινες νὰ ἐνεδρεύσουν κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν δολοφονήσουν.

— ὦ Ζεῦ! — ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Μνησιδίκη — τί ἔκαμεν ὁ ἀγαθὸς Πιττακὸς κατὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων, διὰ νὰ τὸν μισοῦν τόσον; Πρέπει ἀμέσως τώρα νὰ τρέξω καὶ νὰ τῷ εἰπῶ νὰ προφυλαχθῇ.

— Ὅχι, ὄχι, ψυχὴ μου, αὐτὸ δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ἀπόψε θὰ ἔλθῃ αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ σὺ πρέπει νὰ τὸν κρατήσης χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πρὸς τί τὸν κρατεῖς, ἐὰν δὲ θελήσῃ χωρὶς ἄλλο νὰ φύγῃ, τότε τῷ ἀποκαλύπτεις τὸ μυστικόν σου. Τώρα ὅμως ἄς πῶμεν ὀλίγον!

— ὦ, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ σοὶ ἀποδείξω ποτὲ τὴν εὐ- γνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἀγάπην σου! ἀνεφώνησεν ἡ Μνη- σιδίκη εὐτυχῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεφάνη ἡ δούλη καὶ ἐναπέθεσε τὰ δύο κύπελλα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν ᾧ δ' ἔβλεπε ταῦτα ἡ Μνησιδίκη δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀσπόνδου μίσους, ἣν προσέλαβε τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τῆς Ἀνδρομέδας.

— Τὸ ἀναφυκτικὸν ποτὸν ἔρχεται ὀλίγον ἄργά, Μνη- σιδίκη — εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα — καὶ ἔχεις τώρα ἀνάγκην αὐτοῦ, ἐπεὶδὴ τόσον ἐθερμάνθης καὶ τόσον ἔτρεξες διὰ νὰ φθάσῃς ἐδῶ ταχέως. Δι' αὐτὸ ἄς ἐνδυναμωθῶμεν τώρα ὀλίγον καὶ ἔπειτα θ' ἀνακτήσῃς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν φρό- νησιν, τὴν ὁποίαν ἔχασες ὡς ἐκ τῆς διηγέσεώς μου.

Ἡ δούλη εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πάλιν καὶ ἡ Μνησιδίκη διψῶσα ἤδη ἐκένωσε διὰ μιᾶς μέγα μέρος τοῦ κυπέλλου.

Μόλις ὅμως ἀφῆκεν αὐτὸ πάλιν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται κάματον καὶ κεφαλαλγίαν· κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδινίας καὶ, θέλουσα νὰ ἐγερθῇ, παρετήρησεν ὅτι

οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τοὺς πόδας τῆς, οἷτινες ἐψυ- χραίνοντο ἤδη καὶ ἀπεναρκοῦντο, ἡ δὲ ἀπονάρκωσις αὕτη ἀνερχομένη μετέδιδεν εἰς τὸ λοιπὸν σῶμα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν θάνατον.

— ὦ Ζεῦ! — εἶπε μὲ φωνὴν ὀλονὲν ἐκλείπουσαν — τί ἔχω;

Ὅπως ὁ ἰοβόλος ὄφεις παρατηρεῖ τὸ εἰς τὸ κλωβίον του ῥιφθὲν ἄοπλον πτηνὸν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ διὰ τῶν δηλητηριωδῶν ὀδόντων του, οὕτως ἔβλεπε καὶ ἡ Ἀνδρομέδα τὴν νεαράν καὶ ὠραίαν κόρην, ἡ ὁποία κατα- ληφθεῖσα τῶρα ὑπὸ ζάλης ἔκλινε τὴν ἀθῶάν τῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ ἐφάνη ἀποκοιμηθεῖσα. Αἰφνης βίαιοι σπασμοὶ καὶ ῥίγος διέσεισε τὰ τρυφερά μέρη. Τὰ χεῖλη συνεστάλησαν καὶ ἔγιναν κυανᾶ, οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμα- ρώθησαν καὶ ἡ καρδιά ἔπαυσε νὰ πάλλῃ· ἡ Μνησιδίκη ἤτο νεκρά.

Ἡ Ἀνδρομέδα ἐξήπλωσε τὸ ἄψυχον σῶμα ἐπὶ τῆς σκλη- ρᾶς κλίνης.

— Τώρα εἶσαι νεκρό, γλυκὲ μου περιστέρει — εἶπε σαρ- καστικῶς — καὶ κἀνεῖς ἐκ τῶν θεῶν δὲν δύναται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν, οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ Πιττακός, ἐὰν ὡς ὁ Ὀρφεὺς θὰ ἐπειράτῃ διὰ γλυκῶν ἁσμάτων νὰ σε ἀναζη- τήσῃ ἐν τῷ Ἄδῃ. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδικῆς μου τῆς ζωῆς τὸ νῆμα ἀπεκόπη καὶ μαζὶ θὰ διανύσωμεν τὸν θλιβερόν δρό- μον πρὸς τὸν κόσμον τῶν σκιῶν.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἔτρεξεν εἰς τὸν θάλαμον, ὁπόθεν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς μακρὸν τεμάχιον ὑφάσματος. Τὸ περιέστρεψεν, ἔδεσεν ἔπειτα αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλόν τῆς, ἀνέβη εἰς τινα δοκὸν καὶ κρεμάσασα τὸ ὑφάσμα ἀπὸ τινος ἀρπάγης εἰς τὸν τοῖχον, ὥθησε διὰ τοῦ ποδός τῆς τὸν δοκὸν καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἦτο πτώμα

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Πιττακὸς δὲν ἠδυνήθη τὸ ἐσπέ- ρας νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μνηστὴν του, διότι εἶχεν ὀρίσει συν- ἐντευξίν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ λαοῦ, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ναυτῶν. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὴν ὥρας τινὰς ἐνωρίτερον καὶ εἶχε φθάσει ἀμέσως, ἀφ' οὗ ἡ Μνησιδίκη λαβοῦσα τὸ γράμμα τῆς Ἀνδρομέδας μετέβη εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ τὸν ἀνησύχησεν, ἔτι δὲ μᾶλλον ἠῤῥξησεν ἡ ἀνησυχία του καὶ τοὺς φόβους του δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρυφῇ εἰς τὴν μητέρα τῆς κόρης, ὅτε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπλησίασε καὶ ἡ Μνη- σιδίκη δὲν ἐφάνη, μολονότι αὐτὴ οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδείχθη

τόσον ὀλίγον ἀκριβής. Ὅτε δὲ ἀργότερον ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ, ἡ ἀνησυχία του καὶ ἡ ταραχὴ ἐφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ ἔτρεξε πρὸς τὴν μακρὰν κειμένην οἰκίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἐξ ἀποστάσεως ἱκανῆς παρατήρησε πυκνὸν πλῆθος ἀνθρώπων πρὸ τῆς οἰκίας καὶ ὅτε ἐφθασεν ἐγγύτερον ἤκουσε φωνὰς ζητούσας ἰατρικὴν βοήθειαν, κραυγὰς γυναικῶν ἀναμεμιγμένas με θρήνους τῶν θεραπααινίδων.

Ταχέως καὶ ἐν μεγίστῃ ταραχῇ διέσχισε τὸ πλῆθος, ἤκουε δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακεκομμένας λέξεις περὶ τῆς αὐτοκτονίας τῆς Ἀνδρομέδας καὶ τοῦ θανάτου μιᾶς νέας κόρης. Τρέμων καὶ ἡμιδανῆς σχεδὸν ἐκ τοῦ φόβου ὥρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν κῆπον, ὅπως δι' ἐνὸς βλέμματος ἰδῇ τὸ ἀπαίσιον, φοβερόν καὶ ἀπίστευτον θέαμα. Τὸ βλέμμα τοῦτο τῷ ἔδειξε τὴν Μνησιδίκην, ἄψυχον καὶ παγεράν, ἐξηπλωμένην ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου πρὸ τῆς τραπέζης, ἐν ᾗ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀρίστερόθεν τῆς εἰς τὸν κῆπον εἰσόδου ἡσυχολοῦντο εἰς τὸ νὰ καταβιάσωσι τοπτῶμα τῆς Ἀνδρομέδας. Τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κύπελλα οὐδεμίαν ἀφῆκαν εἰς αὐτὸν ἀμβιβόλιαν, ὅτι ἡ Μνησιδικὴ εἶχε δηλητηριασθῇ.

Φωνὴν ἀγρίαν ἐκβαλὼν ἀπώθησε μακρὰν τοὺς παριστάμενους, ὕψωσε τὸ προσφιλὲς σῶμα εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ ἐσφιγγεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Σπασμωδικῶς ἔφερε τὴν ἄψυχον κεφαλὴν πρὸς τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ χεῖλη του, χωρὶς τὰ φιλήματά του νὰ δυνηθῶσι νὰ δώσωσι τὸ ἐρύθημα τῆς ζωῆς εἰς τὰς ὠχρὰς παρειάς. Ἐπειτα ἐναπέθεσε πάλιν τὸ λείψανον εἰς τὴν κλίνην, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἤρχισε πικρῶς νὰ θρηνῇ. Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν παρέμεινεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην. Κύκλω αὐτοῦ ἀντήχουν εἰς τὸν κῆπον οἱ θρήνοι τῶν θεραπααινίδων καὶ τῶν γυναικῶν, αἵτινες συνώδευον τὸ πτώμα τῆς Ἀνδρομέδας, τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐπὶ μακρὸν προσεπάθησαν νὰ ἐπαναφέρωσι εἰς τὴν ζωὴν.

Ἦδη ἐδοκίμασεν ὁ Πιττακὸς νὰ μάθῃ τι παρὰ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὴν οἰκίαν προσώπων, ἀλλ' ἡ δοκιμὴ του εἰς οὐδὲν κατέληξεν ἀποτέλεσμα, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ τοῦ ἀτυχοῦς συμβάντος· ἔπειτα διέταξε νὰ τεθῇ το λείψανον εἰς φέρετρον, νὰ καλυφθῇ διὰ λινοῦ ὑφάσματος καὶ νὰ μετενεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός, συνώδευσεν αὐτὸ ἀρκετὸν δρόμον καί, πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῇ, παρήγγειλεν εἰς τινὰ ἀστὸν ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν μητέρα τὰ συμβάντα.

Μετ' ὀλίγην ὥραν εὐρίσκειτο εἰς τὸ οἶκμά του, ὅπου εὔρε τοὺς προσκεκλημένους πολίτας. Ὁχρὸς καὶ σύννους διήλθε πρὸ τῶν τάξεων αὐτῶν, μετὰ σεβασμοῦ ὑποκλινομένων καὶ ἐκτεινόντων τὴν χεῖρα εἰς χαιρετισμόν. Παρήσαν δώδεκα περίπου ἄνδρες, οἱ πλεῖστοι μέσης ἡλικίας, τινὲς δὲ πολιοὶ τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα. Πάντες σχεδὸν ἔφερον ἀπλὴν καὶ ἀπέριττον ἐνδυμασίαν, συνισταμένην κυρίως ἐκ μακροῦ, ἐρυθροφαίου χιτῶνος. Μόνον οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς πλουσίας τάξεως τῶν ἐμπόρων ἔφερον πολυτελεῆ πορφυρὰ ἐνδύματα καὶ πολυτίμους δακτυλίους.

Ὁ Πιττακὸς ἔστη ὀπισθεν τραπέζης τινὸς καὶ ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, εἶπε μὲ ἄτονον καὶ ὑπόκωπον φωνήν.

„Ενεκα σοβαρᾶς καὶ ἐπειγούσης υποθέσεως, ἄνδρες Μιτυληναῖοι, σᾶς προσεκάλεσα ἐδῶ καὶ ἐξ-

επίτηδες ἀνέβαλον τὴν πρόσκλησιν μέχρι τοῦδε διὰ νὰ μὴ χάσωμεν, ἐξ ὑπερβολικῆς σπουδῆς, τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἔχωμεν ἤδη εἰς τὰς χεῖράς μας. Μάθετε λοιπόν, ὅτι πρὸ τινος ἔμαθον ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ὅτι οἱ εὐπατρίδαι συνώμοσαν κατὰ τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ἡ συνωμοσία των θὰ ἐκραγῇ αὔριον.“

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἄνδρες τινὲς ὠπισθοχώρησαν ὀλίγα βήματα κάμνοντες κινήματα τρόμου, ἐν ᾗ ἄλλοι ἐξέβαλον φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ ἄλλοι ὕψωσαν ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα.

„Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διὰ τί μέχρι τοῦδε ἐσιώπησα. Οἱ εὐγενεῖς θέλουν αὔριον πορευομένης τῆς πομπῆς νὰ ἐπι-

Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΑΣ. Εἰκὼν ὑπὸ R. Linderum.

τεθώσιν αἴφνης καθ' ἡμῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ξίφη τὰ ὅποια θὰ ἔχωσι κεκρυμμένα ὑπὸ τὸν χιτῶνά των ἢ ὑπὸ τοὺς κλάδους. Σκοπεύουν ν' ἀρχίσουν τὴν ἐπίθεσιν, ἅμα δοθῇ τὸ σημεῖον, ὅτι ὁ χορὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παρθένων ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Διότι πρέπει ὅλοι νὰ ᾔηεν ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν ἀπὸ τὰς οἰκίας των, διὰ νὰ μὴ προφθάσωσι νὰ ὀπλισθῶσι. Διὰ νὰ μὴ φανῶμεν λοιπόν, ὅτι πράττομεν ἡμεῖς ἀδικίαν ἐκ τῶν προτέρων ἐπιπλήττοντες αὐτοὺς καὶ τιμωροῦντες, πρέπει νὰ ἐμφανισθῶμεν εἰς τὴν πομπὴν ἐπίσης μὲ κεκρυμμένα ὅπλα καὶ ἅμα ὡς ἡ πομπὴ τεθῇ εἰς κίνησιν νὰ ἐπιτεθῶμεν κατὰ τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν καὶ ἅμα ὡς ἴδωμεν, ὅτι φέρουσιν ὅπλα, νὰ τοὺς συλλάβωμεν καὶ ἢ νὰ τοὺς τιμωρήσωμεν ὡς ἀσεβεῖς, ἢ νὰ τοὺς ἐξορίσωμεν ὡς ταραχοποιούς. Τότε δὲ θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀρχίσωμεν τὸ μέγα ἡμῶν νομοθετικὸν ἔργον. Διὰ νὰ μὴ εὕρισκεται τις ἐνοχλῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσι τοιαῦτα ἐγχειρήματα, θὰ προτείνω εἰς τὴν συνέλευσιν τὴν ἐπαύριον τῆς ἐορτῆς νὰ ἐξορισθῇ ἐπὶ δεκαετίαν τῆς Μιτυλήνης ἄνευ ἐξαίρεσεως ὅλη ἡ τάξις τῶν εὐπατριδῶν. Συμφωνεῖτε πρὸς τὰς ἰδέας μου ταύτας, ἢ ὑπάρχει τις μετὰξὺ ὑμῶν ἔχων καλλίτερόν τι νὰ προτείνῃ;"

Τότε ἀνέστη ὁ Χοίριλος, ὁ νεώτατος τῶν παρεστώτων ἀνδρῶν καὶ ὁ πλουσιώτατος συγχρόνως, τοῦ ὁποῦ τοῦ πλοῖα ἐφθάνον μέχρι Φοινίκης καὶ ἔφερον ἐκεῖθεν μεγάλα φορτία βαρυτίμου πορφύρας.

„Ἄνδρες Μιτυληναῖοι! Εἶμαι ἐναντίος τόσων αὐστηρῶν μέτρων, τὰ ὅποια μέλλουν νὰ πλήξουν καὶ τόσους ἀθώους. Ἐὰν ἀποπλανημένοι τινὲς νεανῖαι φέρονται προδοτικῶς, αὐτοὶ μόνοι πρέπει νὰ τιμωρηθῶσι καί, ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα, παραδειγματικῶς τῷ τρόπῳ. Ἀλλὰ τίς πλέον φοβεῖται μὴ οἱ εὐπατρίδαι ἀνατρέψωσι τὰς ἀρχάς μας; Μήπως ἔχει ἐπιρροὴν τινα; Δὲν εἶνε ἀδύνατος καὶ ἀσθενὴς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν; Δι' αὐτὸ ψηφίζω κατὰ τῆς ἐξορίας ὅλων τῶν εὐγενῶν, ἀλλὰ προτείνω τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων.“

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ πρόσωπον τοῦ Πιττακοῦ κατέστη πορφυροῦν, ἐγερθεὶς δὲ εἶπεν ἐντόνως τὰ ἑξῆς:

„Ὅλοι μαζὴ εἶνε ἐνοχοὶ οἱ εὐγενεῖς, ταρασσούν τὴν γαλήνην καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ λαοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο ποθοῦσι, παρὰ ταραχὰς καὶ ἀναστατώσεις δι' ὧν νὰ κερδήσωσι δύναμιν καὶ νὰ μᾶς κάμωσι πάλιν δούλους των. Τὸν λαὸν δὲν ἐκτιμῶσιν οὔτε καὶ τόν, ὅσον ἐκτιμῶσι τὸν ὀπλισμὸν, τὸν ὁποῖον φέρουσιν, ἢ τὸν ἵππον, τὸν ὁποῖον ἀναβαίνουνσι! Πρέπει τέλος νὰ σὰς εἰπῶ τί σήμερον ἀκόμη διεπράχθη ὑπ' αὐτῶν; Ἡ Ἥριννα, ἡ νεαρὰ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ἐλεγεῖα εἶνε εἰς ὅλων τὰ στόματα, εἶνε νεκρά, διότι τὴν ἠπάτησεν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἐπαισχύντως τὴν ἐγκατέλειψεν, ἡ Ἀνδρομέδα ἀπηγγονίσθη, ἐπίσης καὶ αὐτὴ ἐρωμένη τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἡ Μνησιδίκη, ἡ ἀτυχὴς μνηστὴ μου, ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τῆς Ἀνδρομέδας.“

(ἔπεται συνέχεια.)

1. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ (ἐν σελ. 113).

2. ΕΑΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΑ. Εἰκὼν ὑπὸ J. R. Wehle (ἐν σελ. 117). Ὁ ποιμὴν παίζει ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ τὸ ἄσμά του, ἀπὸ μακρὰν ἀκούεται ἀκόμη ὁ κρότος τουφεκίου, τὰ δάση ψιθυρίζουν σιγαλὰ καὶ τὰ ποτάμια κελαρύζουν εἰς τὰ βάθη των ἀγρῶν· μόνον ὀπισθεν μεμακρυσμένου λόφου λάμπει ἀσθενῶς τὸ φῶς τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὡ νὰ εἶχον πτέρὰ, νὰ πετάξω ἐκεῖ μέσα! (Πεζὴ μετάφρασις τοῦ ἐν τῇ εἰκόνι γερμ. ποιήματος.)

3. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΔΑ. Εἰκὼν ὑπὸ J. Morena (ἐν σελ. 121). Ἡ καταγίς παρήλθεν αἱ μέλαιναι καὶ ζοφεραὶ νεφέλαι, αἵτινες πρὸ μικροῦ ἐκάλυπτον τὴν πεδιάδα καὶ καθίστων τὴν ἀτμοσφαῖραν πνιγηράν, κατέσβεσαν τὴν δίσπαν τῶν δασῶν εἰς ἄφθονον βροχὴν διαλυθεῖσαι· ὁ οὐρανὸς κατέστη πάλιν αἴθριος καὶ κυανοῦς· εἰς τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ψιθυρίζουσιν αἱ αἶραι καὶ σκορπίζουν τῶν βοτανῶν τὴν ἀρωματικὴν ὁσμὴν· αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων τρέμουσι καὶ οἱ θάμνοι φρικιδῶσιν εἰς τῶν αὐρῶν τὰς ἐλαφρὰς θωπείας· εὐρέως ὀγκοῦται ὁ ῥυαξ ἐν τῇ κοιλάδι καὶ μύριαι ζῶσαι πηγαὶ σπεύδουσι πρὸς αὐτὸν ἐκ τῶν πέριξ μὲ γοργὰ καὶ κελαρύζοντα κύματα. Πανταχόθεν ἐγείρεται ἡ βαλσαμώδης πνοὴ καὶ ἡ δίσπα πρᾶννεται εἰς ἀέναον ῥεύματα.

4. Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΑΣ. Εἰκὼν ὑπὸ R. Linderum (ἐν σελ. 124). Παρὰ τῷ λίκνῳ τοῦ τέκνου τῆς καθήται ὀπλισμένη ἡ νεαρὰ σύζυγος μαυροβουνίου ἥρωος, μακρὰν αὐτῆς μαχομένου. Ἡ γυῖς εἶνε σκοτεινὴ καὶ θυελλώδης καὶ μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πλανᾶται ἀνά τὰ πυκνὰ στίφη τῶν δνοφερῶν νεφελῶν ἡ ἀστραπή. Τὸ ἀντίσυχον βλέμμα στρέφουσα πρὸς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς περιμένει μετ' ἀδήμονος ἀγωνίας νὰ ἴδῃ τὸν πεφιλημένον σύζυγον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς μάχης, ὅπως περιπτυχθῇ αὐτὸν καὶ πρᾶννῃ τὰ ἄλλα τοῦ τολμήρου ἥρωος μὲ τῶν φιλημάτων τῆς τὴν φλόγα καὶ καταπαύση τοῦ ἀνδρείου μαχητοῦ, τοῦ προσφιλοῦς συζύγου τὸ ἐκ τῶν πληγῶν ἀναπιδύον αἷμα. Ἀλλ' ὁ ἥρωος δὲν φαίνεται καὶ ἡ βραδύτης τοῦ αὐτῆ ἐπιτείνει τὴν ἀπελπιστικὴν ἀγωνίαν τῆς· ὦ, ἂν δὲν τὴν ἐκράτει δέσιμιον ἢ πρὸς τὸ τέκνον στοργή, ἂν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀφήσῃ μόνον ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς καὶ νὰ δρμήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν πυρετώδη μάχην, πόσον γλυκύτερος θὰ ἦτο ὁ ἀγὼν παρὰ τῷ πλευρῷ τοῦ ἀνδρειοτάτου μετὰξὺ τῶν γενναίων μαχητῶν, πόσον γλυκύτερος ὁ θάνατος αὐτὸς τῆς παρούσης ἀγωνίας!

5. Η ΝΕΑ ΓΕΦΥΡΑ Η ΖΕΥΓΝΥΟΥΣΑ ΤΟΝ ΔΟΥΡΟΝ ΠΑΡΑ Τῷ ΟΠΟΡΤῷ (ἐν σελ. 128).